

Els divuit anys que Joan Lluís Malloï porta al capdavant del seu propi bufet no l'han distanciat en absolut d'uns inicis laborals i unes arrels personals d'uns altres àmbits als quals encara se sent unit: **"He estat secretari del transport a la província de Tarragona durant deu anys, un sector que l'Administració controla prou bé ja que mou bona part de l'economia. A més, sóc fill de pescador, i el fet de tenir estudis és quelcom estrany en aquest context. Sóc armador, doncs, de sentiment: la barca era una de les meves il·lusions a l'estiu fins que, gairebé sense adonar-me'n, em vaig trobar amb la carrera feta. Malgrat això, conservo amics que encara estan vinculats a la mar. El pescador és algú que lluita cada dia de la seva vida: ha de barallar-se amb la pesca i ha de conèixer les marees. És gent despresa i molt oberta. Però han de ser així: els ho fa la lluita i el viure del dia a dia."**

Aquest pas d'un àmbit de risc a un de matemàtic l'ha dotat, com a assessor, d'unes qualitats de prudència i de màxima cautela davant les adversitats: **"La consulta preventiva, per exemple, és molt saludable. Hi ha empreses que tu vas iniciar, i que en aquests moments tenen un volum de facturació important, que t'agraeixen tots aquells consells que els vas donar a títol informatiu i que ja no fan cap pas sense consultar-te prèviament."** La precaució de l'empresari arriba, de vegades, a l'extrem de posar en mans d'aquest assessor el delicat problema que suposen les successions: **"El client et dona aquesta responsabilitat arran de la confiança que et té. I és que són coses que s'han d'avaluar. Sembla clar que per a fer néixer una entitat s'han de tenir unes aptituds que surten del món del treball: és el que fa que un bon dia algú decideixi crear un petit taller d'allò que coneix i vulgui treballar per compte propi. El problema és saber si el continuador té assumits uns principis de lideratge, perquè pot tenir una molt bona formació però potser no entén el funcionament del fundador. Encara més: pot suposar un obstacle seriós per a l'empresa. D'altra banda, hi ha el fill a qui de petit el pare ha vinculat a l'entitat, amb qui ha dialogat, amb qui ha pres decisions. Aquest fill ha vist el perquè d'aquestes decisions i també ha assumit els errors del pare, i això li dona una bagatge i uns coneixements que li permeten una adequada continuació el dia que ell falti. Tot això s'ha de tenir en compte des de l'assessorament per tal que el relleu no suposi una ruptura."**

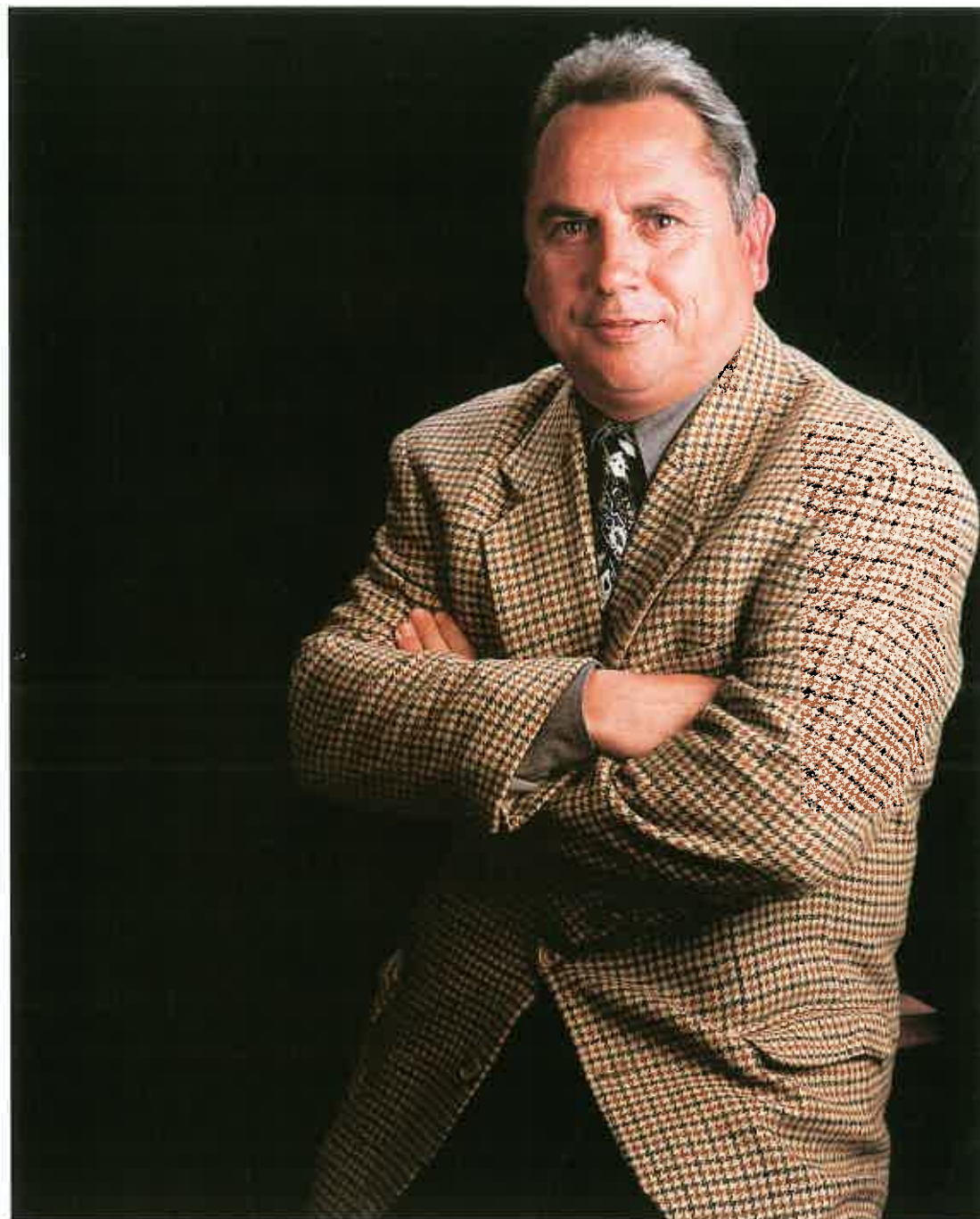
L'assessoria Malloï, dedicada a temes laborals i mercantils, integra així una política d'actuació preventiva en la línia de treball: **"Som els metges de l'empresa: un facultatiu percep la malaltia mitjançant una radiografia; nosaltres amb el balanç en veiem també l'estat de salut. Amb la comparació de les dues radiografies copsem l'evolució del mal i, llavors sí, hem d'actuar."** Una actuació que no sempre és fàcil de dur a terme: **"D'entrada es pot veure una empresa amb problemes reals, que potser s'han adquirit per vici. Es poden proposar mesures però si a l'empresari li suposen despeses, és possible que no les segueixi. N'hi ha però que tenen moltes ganes de créixer i que s'adonen de la necessitat d'altres formes d'actuació, les accepten i les emprenen. És llavors quan et veus gratificat perquè saps que aquella**

empresa sempre la tindràs al costat. Personalment, és aleshores que trobo que la nostra professió té un sentit."

Davant l'intrusisme que sovint pateix el món de l'assessorament, el fet de ser economista i fiscalista dona un crèdit professional de cara a l'empresari: **"Hi ha bufets que venen imatge i la imatge, avui, es paga. El que s'ha de vendre són els coneixements, amb això l'assessor ajuda a fer rutllar les coses."** La professionalitat es veu reforçada quan la filosofia d'equip manté una solvència i unes responsabilitats definides: **"Mai he sortit a buscar un client i tampoc n'he perdut. I me'n sento orgullós perquè darrere d'això hi ha la feina ben feta d'un equip meravellós: persones que sempre han estat amb mi, a les quals tinc la satisfacció d'haver format. Plegats hem fet créixer aquesta assessoria i és molt gratificant saber que la pateixen tant com jo."** I és que cadascú ha pres una responsabilitat i una àrea de treball, **"bàsicament perquè la persona sent la feina com a cosa seva, i s'hi troba com a part activa i responsable."** A part de l'equip, també l'han ajudat la seva germana, Francesca Malloï, integrada a l'assessoria, i la seva dona, Irene Bosch: **"És una persona molt activa i amb gran capacitat de treball. Ve d'una classe humil i això m'ha servit molt."**

La prioritat fonamental de l'assessoria és poder arribar a tots els racons amb cada client: **"Potser per això no vull fer-me gaire més gran, perquè no podria donar un servei prou adequat."** I és que el creixement demana un tracte més impersonal que pot anar en detriment d'altres temes que requereixen de grans dosis de sensibilitat: **"Hi ha persones que necessiten venir a plorar al teu despatx i has de saber posar-te al lloc del qui, malgrat treballar de valent i amb tota la voluntat del món, ho ha perdut tot. Han tingut unes fallides i les conseqüències els són molt dures. Quan una persona arriba amb honestetat allà on ha pogut, se l'ha d'ajudar. No em fa res haver de donar la mala notícia al treballador si veig que l'empresari ha lluitat, i aquest treballador, d'això, se n'adona. Hem de ser humans i comprensius."**

De la reforma de 1979, que suposà el naixement d'una fiscalitat moderna a Espanya, en guarda un parell de records ben significatius: **"Havíem de conscienciar l'empresari en una faceta fiscal que li era nova; i en una altra de laboral que es vivia des de l'amenaça. Va ser més difícil del que es pugui pensar. L'empresari tenia, d'una banda, el xoc fiscal i, de l'altra, el del conveni col·lectiu en què les negociacions incloïen amenaces personals. Foren anys molt dolents."** Aquesta crispació inicial s'ha anat esvaïnt mercès a una comprensió recíproca: **"Les coses tard o d'hora tornen al seu lloc: el treballador sap que sense l'empresari no funciona, i a l'inrevés. Per regla general, cadascú ha d'estar al seu lloc."** Àdhuc amb la reforma fiscal, l'empresari s'ha lliurat a unes determinades pautes de conducta malgrat que la legislació no li sigui sempre favorable: **"Puc entendre que tingui una actitud dilatòria perquè és qui genera els recursos econòmics. Haurien de donar-se tractaments diferents a la petita i a la gran empresa. És un problema seriós: l'única cosa que no vol l'empresari és perdre l'entitat. I hi ha qui perd tot el seu patrimoni per a salvar-la."**

“N’hi ha que tenen moltes ganes de créixer i que s’adonen de la necessitat d’altres formes d’actuació, les accepten i les emprenen”

Joan Lluís Mallol - Tarragona (Tarragonès)